

des den ikke officielle Deel, og som paa en synlig Maade i Bladet selv adskilles fra Regjeringsmeddelelserne. Hver af disse Veie kan man gaae med Nytte, men naar man spørger, hvilken Veie man skal følge, er det klart, at Pengehensynet her kommer frem som en berettiget Factor. Pengehensynet, der ikke er nogen berettiget eller ialfald kun en aldeles forsvindende Factor med Hensyn til Lovtidenden, er derimod med Hensyn til Ministerialtidenden en meget berettiget og væsentlig Factor, og hvis det, saaledes som antydet af det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds (Tauber), ved en Undersøgelse maatte udfindes, at det med Fordeel for Staten kunde lade sig gjøre at udgive en Moniteur — for at bruge dette almindeligt kjendte Udtryk — en Statstidende, eller hvad man nu vilde kalde den, som indbefattede alle Regjeringsmeddelelser, som tillige optog officielle Beskjendtgjørelser, og som desuden maatte optage, hvad denne Tidendes Udgivers Discretion foreskrev af almindelige Meddelelser udenfor de officielle, saa troer jeg, at det vilde være det Bedste. Her vil det imidlertid komme an paa, hvad der er det oeconomiske Fordeelsagtigste. Viser det sig virkelig at være oeconomisk at udgive et saadant Blad, og at man tilmed dermed kan forbinde vor Rigsdagstidende, en af de dyreste Institutioner i vort hele offentlige Liv, troer jeg, at man afgjort skulde give et saadant Foretagende Fortrinnet fremfor et lille periodisk Skrift som Departementstidenden, naturligtvis med nogen Forandring, men dog i samme Stil som denne. Den Indvending, som det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgkreds (Schjørring) gjorde, nemlig at Beskjendtgjørelserne ere bestemte for een Kreds, Regjeringsmeddelelserne derimod for en anden, vil, hvor rigtig den end i og for sig er, dog, som man let vil see, falde bort med Hensyn til en saadan Tidende, thi den vil efter sin Bestemmelse, og hvis den overhovedet lykkes, komme til at udgaae til begge de Kredse, som disse Ting ere bestemte for. — Hermed har jeg i det Væsentlige yttret, hvad dette Lovforslag har foranlediget mig til at tænke. Jeg vil som sagt med Hensyn til Lovtidenden i det Væsentlige tiltræde, hvad der staaer i Lovforslaget,

og blot tillade mig at anbefale de saa Endringer, jeg først tillod mig at omtale; men med Hensyn til Ministerialtidenden maa jeg derimod henstille til videre Overveelse, hvad der fremfor Alt af oeconomiske Hensyn maatte anbefale sig, idet jeg troer, at, hvis det oeconomiske Hensyn tilraader en Statstidende, vil en saadan være den bedste.

Dan: Jeg horer til dem, der i alt Væsentligt kunne tiltræde de Bestemmelser, der findes i nærværende Lovforslag, hvorimod jeg ikke ubetinget kan tiltræde en Udtalelse, der falder fra et æret Medlem (Schjørring), og som gik ud paa en Henstilling om Lovforslagets Vedtagelse i aldeles uforandret Skikkelse. Der er i Lovforslaget en Bestemmelse, med Hensyn til hvilken jeg troer, det er hensigtsmæssigt, for ikke at sige nødvendigt, at der bliver foretaget en Ændring. Dette Forhold er allerede berørt af et æret Medlem (Wintner), men det forekommer mig, at der bør lægges noget større Vægt paa den Betragtning, han gjorde gjældende, end Tilfældet var. Jeg sigter her til § 3, forsaavidt den bestemmer, at „den paagjældende Lov eller Anordning træder, forsaavidt den ikke indeholder nogen herfra afvigende Bestemmelse, i Kraft Ugedagen efter den Dag, da det Nummer af Lovtidenden, hvori den beskjendtgjøres, er udgivet“. Det nævnte ærede Medlem antydede, at det kunde være hensigtsmæssigt at udvide den her foreskrevne Frist til 14 Dage; men jeg troer, at dette endnu vilde være for kort en Frist; thi, naar man seer hen til, hvad vi have i frisk Minde, ja, hvad vi endnu for Diebliffet lide under og føle som et Tryk, nemlig, at Forbindelsen med enkelte Landsdele i lang Tid kan være afbrudt som Følge af Vintere og Isforholdene, troer jeg, det er nødvendigt, at man udvider Fristen saaledes, at man kan være vis paa, at Lovene og Beskjendtgjørelserne komme til Befolkningens Kundskab paa en saadan Maade, at der ikke kan opstaae nogen Mislighed i saa Henseende. Det er en Kjendsgjerning, at en enkelt Landsdeel i Riget, som vel ikke er stor og betydelig, i denne Winter i en heel Maaned har været uden Postforbindelse med Hovedstaden og